

Landslagets framtid

Publicerad: 5 juni 2015

Författare: Michael Jestin

Nu har jag äntligen samlat mig efter det totala antiklimax som jag och hela volleybollsverige fick uppleva i Halmstad. Så här, en vecka efter EM-kvalförlusten mot Estland får man börja blicka framåt igen och fundera på vad som kommer näst.

För oss Uppsalabor gick alarmet strax efter fem på morgonen för en sex timmar lång bilresa ner till Halmstad. Humöret var på topp på alla oss fem som satt i bilen även om vi kände oss riktigt hopklämda, vilket man ofta gör med volleybollspelare i bilen, speciellt om bilen håller en medellängd på 195 cm. Väl nere i Halmstad högg nervositeten och förväntan som aldrig förr och redan en timme innan matchstart satte klacken igång. En timme efter matchstart var det dock väldigt tyst. Snabba 0-2 till Estland gjorde att EM är missat även denna gång. Deppigt var det i några timmar men när vi började närma oss Jönköping så smög sig frågan på, vad händer nu?

Lyssnar man på vad Marcus Nilsson har sagt i alla intervjuer fram till denna EM-kvalmatch så kan man inte missa hans klassiska "blir det inte nu så blir det något annat år, jag tror på detta lag". Jag hoppas innerligt att Marcus har rätt i det han säger.

Johan Isacsson har jobbat hårt på denna generation och spelare som Dardan Lushtaku och Erik Sundberg var med i landslagstruppen redan under sin gymnasietid. Dardan finns kvar ute i Europa och kommer förhoppningsvis få ett nytt kontrakt med en annan

världsklubb. Frågan är vad som väntar de andra i vårt landslag. Dessa unga spelare som man talar så mycket om, som ska leda Sverige in i nya stortider. Frågan jag ställer mig är: blir de så bra som vi tror och vill?

Att hävda att Marcus skulle vara Sveriges genom tiderna bästa volleybollspelare skulle säkert uppröra många och eftersom Bengt Gustafssons karriär tog slut samma år som jag föddes så vill jag inte uttala mig i frågan. Men vill man ha ett recept på hur man når framgång inom volleybollen idag så borde man se till Marcus. Han har succesivt blivit bättre och bättre under alla år han spelat, mycket tack vare att han hållit sig utomlands sedan han var 20 år gammal. Detta är precis vad alla våra landslagsspelare måste göra om de ska kunna komma upp i den potential som det sägs att de kan nå. Vi ser tydligt på spelare som Dardan Lushtaku och Erik Sundberg att när de kommer tillbaka till Sverige efter att spenderat några år utomlands så dominerar de Elitserien.

Jag hoppas innerligt att Sveriges framgångar i detta EM-kval har uppmärksammats av utländska klubbar så att vi kan få ut alla våra landslagsspelare i Europa. Spelare som Wille Nilsson, Erik Sundberg, Linus Tholse, David Pettersson och Anton Wijk Tegenrot har ingenting i Elitserien att göra och jag hoppas verkligen att de får utlandserbjudanden och tar dem. Vi har gång på gång sett vad proffslivet gör med våra spelare och jag gillar resultatet. 2017 är nästa gång vi har chans på ett EM och då är det i Polen det smäller. Det är två år kvar till dess och då kommer vårt unga lovande landslag inte vara lika ungt och lovande längre. Då ska det vara början på ett etablerat och slagkraftigt Sverige. Men får vi inte ut våra spelare utanför landets gränser så tror jag vi kommer ha det lika svårt då.

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/landslagets-framtid/>